

Utam a sötétségből a világosság felé

Az alkohollal gyerekkorom óta kapcsolatban voltam. Annak ellenére, hogy szüleim, nagyszüleim nagy szeretettel vettek körül, azt láttam, hogy az alkohol fogyasztása hozzátartozik a mindennapi élethez – a munkához, pihenéshez, ünnepléshez, szórakozáshoz egyaránt.

Ilyen képpel indultam neki középiskolai éveimnek, amikor már úgy éreztem, hogy egy-egy pohárával én is megihatom, ettől még úgysem lesz semmi bajom. A középiskola után egy gyárban dolgoztam, majd két év katonaság következett. Ez alatt a két év alatt a baráti köröm is olyan fiúkból és lányokból tevődött össze, akik szerették a vidám társaságot, meg az alkoholt. Ivási vágyam egyre fokozódott, és ez nem változott akkor sem, amikor a szemináriumba kerültem. Papságom első éveiben igyekeztem magamon uralkodni, de ez csak kevésbé sikerült. Ezekben az években úgy gondoltam, hogy azért iszom, mert ez nekem ízlik, mer ez jót tesz nekem, könnyedebbé, felszabadultabbá tesz, de ha akarok, bármikor le tudok állni az ivással.

Néhány év eltelte után jelentkeztek az első figyelmeztető jelek: az ivásban történő kontrollvesztés, memória-kiesés, munkám elhanyagolása, hazudozások, és a lerészegedésig történő ivászatok. Ezen jelek, és a környezetemben élő emberek aggódó figyelmeztetései alapján kezdtem ráébredni, hogy valóban komoly gondok vannak az ivással. Nem tudok normális ember módjára inni. Mindezek után továbbfolytattam az ivást mindaddig, amíg el nem értem a teljes mélypontra, a lelki kiüresedés, kiégés és sötétség pontjára, arra a pontra, amikor már az ivás sem okozott örömet, amikor már fáj maga az élet.

Éreztem, hogy kezdenem kell magammal valamit, de azt is tudtam, hogy ez külső segítség nélkül nem fog menni. Így kerültem Leányvárra, a Hivatásörző Házba, melynek létezéséről egyik paptestvérem értesített, és aggódó szeretettel ajánlotta a figyelmembe mondván: ott szerető, segítő és hozzáértő emberekre találsz.

A H.H.-ba való érkezésemkor a poklok kínját éreztem lelkemben, amelyhez még párosult egy óriási szégyenérzet. Úgy gondoltam, ettől rosszabb már semmi nem érhet. Tévedtem! Néhány nap eltelte után tudatosult bennem, hogy alkoholista vagyok. Ekkor más romokban hevert előttem az egész életem. Ráadásul olyat is hallottam, hogy soha nem fogyaszthatok többé alkoholt. Könnyörögtem, rimáncodtam, éjszakákon át sírtam a Jóistennek, hogy ez ne legyen igaz, hogy „vegye el tőlem ezt a kelyhet”, de nem tette. Sokkal többet és értékesebbet adott ennél! A józanság ajándékát!

A terápián eltöltött másfél hónap után a Házban dolgozók és az Isten kegyelmének segítségével megtanultam, hogy az alkoholizmus gyógyíthatatlan betegség, melyben elveszítettem képességemet a normális alkoholfogyasztásra. Azt is megtanultam, hogy egyedül képtelen vagyok ennek megvalósítására, de az Isten kegyelmét segítségül hívva, továbbá a sorstársaimmal való kapcsolatot fenntartva, valamint józanságot megőrizve, ismét teljes értékű emberként élhetem papságomat, emberségemet. Így indultam vissza, megújulva testileg, lelkileg és szellemileg, hogy Krisztus hiteles papjaként tegyek Róla tanúságot.

Hazautazásom előtt szorongás vett rajtam erőt, mert féltem. Félttem attól, hogy megvetnek a múltam miatt, hogy magyarázkodnom kellesz, hogy hol is jártam, mi történt velem, stb... Hazaérkezésem után azonban eloszlott minden aggodalmam, mert a hívek nagy-nagy szeretettel fogadtak. Örültek visszatérésemnek, és biztosítottak affelől, hogy továbbra is mindenben számíthatok a segítségükre, támogatásukra.

Most már tudom: a hívek a papjukat szeretik. Ha valamikor megvető vagy elítélő pillantással találkoztam aktív alkoholizálásom idején, az nem e szólt, hanem a tetteimnek. Ezt a tudomra is adták, mondván: „Mi az atyát mindig szerettük, csak azt nem, amit tett (t.i., hogy ittam)”.

Íme, a józanság ajándéka mellett egy másik ajándék: a rám bízott krisztushívők szeretete, amellyel fogadtak, és azóta is állandóan körülvesznek.

Ezek után csakis rajtam áll, hogy meg akarom-e őrizni ezeket a kapott kincseket: a józanságomat és azt a szeretetet, amellyel körülvesznek engem. Eddig sikerült. Bízom benne, Isten kegyelméből ezek után is sikerül.

Végezetül, de nem utolsó sorban ismételen szeretném hálámat és köszönetemet kifejezni a leányvári H.H. minden egyes dolgozója felé, akik odaadó munkájukkal, türelmükkel és szeretetükkel, mellyel minket körülvettek, mindent megtettek azért, hogy képesek legyünk elindulni egy minőségileg jobb élet, a józan élet útján.